

מתי הוא כבר ישתוק?

מן הפירסומים החורגי-יגיוניים בעיתור נות, אנו למדים שמר משה דיין זוכה לקריאות "רוצח" מפי הורים שכולים...

תחרות עם אורי-השמש

מאפילים רחובות בערים, ומחשיכים חלונות-ראווה לשם חיסכון בחשמל. אך באותה עת, בבסיסי צה"ל, דולקים האורות גם במשך תיום כולו.

מי ריאיון את רובינשטיין?

מיהי אותה מראיינת שהצליחה להוציא מאמנו רובינשטיין את התשובות המבריקות (אנטי"ם, העולם הזה 1952) שנתן עיתון-הנשים שציטטתם?

יובכד נחום, חיפה
זו היתה העיתונאית ברוריה אבידן בריר, שריאיינה את רובינשטיין עבור השבועון לאשה.

אומללי הכנסת

האומללים לא היה רק ספר של ויקטור הוגו, אלא גם נושא דבריו של חברי-הכנסת הנכבד, מר הלל זיידל, הוא דיבר על מצבם הקשה של "נבחריה-עם" הלא הם חברי-הכנסת שלנו.

ליביליבי להם על סיבלם כי רב: אומי ללים אלה צריכים גם לעבוד, כדי לפרנס את משפחותיהם. מאחר שאי-אפשר לחיות מהמשכורת שהם מקבלים על חשבוננו, משלמיה-מיסים.

אילו היו משלמים לחברי-הכנסת לפי

שריק

יום היסטורי

ומדברת בעד עצמה. הציבור עלול להגיע למסקנה שאדם שאינו מסוגל להגן על עצמו, קשה לסמוך עליו שיהיה מסוגל להגן על משהו אחר.

כל מה שמשא דיין עושה במיקרים בלתי נעימים אך תכופים אלה — לבד מאשר להסמיק, כפי שהבחין כתבכם חדה-עין (העולם הזה 1947) — הוא להתייחס לדו"ח אגרנט המוכנס, כאילו נשא את הדו"ח הזה בכיסו, וכאילו היו חברי ועדת-אגרנט חברים גם בשולחן-העגול הפרטי של משה דיין.

האם לא ייטב למר דיין עצמו אם ישתתק לתקופת-מה ויהרהר במה שעשה — או לא עשה — לפני ובמשך מילחמת יום-הכיפורים? אין ספק שטובת הציבור דורשת זאת. רק באותו יום היסטורי שבו יהיה דיין מסוגל לעמוד בפני התשוקה המוחצת לנאום באוזני אסיפת-יוצ'ו כלשהי — רק אז יוכל להיראות הן-מפשע, ולא רק בעיני חברי ועדת-אגרנט.

יוסף שריק, תל-אביב

צרות עם המפקחים

נהיגתי מהכתבה על מפקחי משרד-החינוך (העולם הזה 1952). הודחתי עם כל מילה אשר בכתבה הנ"ל.

כמורה בבית-ספר תיכון, אני נתקל בבעיית זו לעיתים תכופות. האם אין זה מוזר כי מפקח, אשר סיים לפני שנים רבות סמינר למורים, מודריך אותי ומפקח עלי — בעל תואר אמ.אי. אוניברסיטאי? המצב כיום הוא שמרבית המפקחים הם מורים בוגרי סמינר בלבד, שנכשלו בתפי קידם ואשר "נבעטו כלפי מעלה". אסור להניח לנושא זה. למיכתבי חברים-מורים בהד-החינוך באותו נושא — אין הד. רק כאשר הציבור יבין את חומרת העיוות ("מחדל" — בלשון המקובלת), ייתכן שינוי.

מטעמים מובנים אני חותם בראשייתיות בלבד.

א.ג.ג, מורה, תל-אביב

תיכון פעות

בעיתונכם מיום 25.12.74 (העולם הזה 1947) פורסמה במדור הטלוויזיה ידיעה כי הטלוויזיה רכשה את הסרט הלם ההווה משירות-הסרטים.

שירות-הסרטים הישראלי לא הפיק מערי זה ולא היה קשור בשום צורה לסרט. גם מכיוון שכך, לא היתה מסוגלת הטל-וויזיה לרכוש סרט זה משירות-הסרטים. גם הבמאי לא עבד מעולם בשירות-הסרטים.

יגאל אפרתי, מנהל שירות הסרטים הישראלי, ירושלים

"העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי. המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב גורדון 3, טלפון 243386-03. תאריך: 136. מען מבוקי: "עולמפרים". מורפם ב"רפום החדש" בע"מ, תל-אביב, רחוב כ"ר אביגדור. הפצה: "גד" בע"מ. גרופות: "צינקורפיה כספי בע"מ". העורך הראשי: אורי אבנרי. המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.

קרא יקר

הפילוג שחל בשבוע שעבר בחשיבת המרכז החופשי בליכוד, כאשר הח"כים אליעזר שוסטק ואהוד אולמרט התקוממו נגד מנהיגותו של ח"כ תמיר והקימו סיעה נפרדת של המרכז החופשי בליכוד, בא לרבים גם כנסת עצמה. כהפתעה.

אולם אם אתה נמנה עם קוראי העולם הזה הקבועים ועוקב אחר הכתבות על המתחולל מאחורי הקלעים של המיפלגות בישראל המתפרסמות בעתון זה, ודאי לא הופתעת. במרוצת החודשים האחרונים הוקדשו שתי כתבות נרחבות בהעולם הזה לקרע הממשמש ובא במיפלגתו של תמיר. הראשונה שבהן התפרסמה לפני שיבעה חודשים, תחת הכותרת כולם שונאים את כולם (העולם הזה 1921) נכתב, בין השאר: "תמיר זקוק לקרע מסויים, אם כי לא מוחלט וסופי, בליכוד כולו, כדי להתגבר על האופוזיציה הפנימית שקמה לו בבית-השלו, לראשונה מאז פרישתו מחרות והקמת המרכז החופשי.

"מיספר שניים של תמיר", נכתב באותה כתבה, "הוא ח"כ אליעזר שוסטק, אחד מוותיקי הח"כים (מכהן מאז הכנסת השנייה), ומזכיר הסדרות העובדים הלאומית, מאז הקמת המרכז החופשי, קשה להבין את כניעתו של שוסטק לרצונותיו של תמיר, ותמיר חי בחשש תמידי מפני התמרדותו האפשרית של שוסטק, ולפני מיספר שבועות היא אומנם הגיעה.

"באחת הישיבות הפנימיות של המיפלגה, התבטא שוסטק: אני לא עובתי את

אולמרט, נוף ותמיר לפני הפילוג מתחת לאף

הרודנות של בגין בשביל לחיות תחת הרודנות של תמיר. שני חברי-הכנסת הצעירים של המרכז החופשי, יעקבא נוף ואהוד אולמרט, התפלגו אף הם בין שני האישים..."

לפני כחודש וחצי ניבא העולם הזה את הפילוג הצפוי. בכתבה המרכז החופשי — הסוף? (העולם הזה 1946), נקבע אז: "מצב היחסים בין ארבעת חברי הכנסת (של המרכז החופשי) הגיע לידי סוף מתיחת החבל ורבים מוכנים להמר כי שוסטק או תמיר ינצלו את הישיבה כדי להביא לקרע הסופי במרכז החופשי ולפילוג המוחלט."

הפירסומים אודות הפילוג הצפוי במיפלגתו של תמיר, זכו להכחשה טוטאלית מפי כל הגורמים במיפלגה זו. תמיר עצמו פתח בחקירה מי הדליף לכתב-לענייני-מיפלגות של העולם הזה, יוסי ינאי, את החומר ובה בטענות קשות אל שוסטק ואולמרט וכן אל מזכירתו, אנה דסה (שנשארה נאמנה לו אחרי הפילוג) כי הם מוסרים חומר סודי להעולם הזה. דסה לא הסתים בכך. דוברו של תמיר לשעבר, עורר-הדין שמעון דגן, שלח מכתב-השמצה ליו"ר הכנסת ישראל ישעיהו, תבע ממנו לשלול את תעודת-הכנסה של ינאי לבניין הכנסת, תעודה שבה מחזיק כל כתב פרלמנטרי.

אחרי זאת אסר תמיר על כל עובדי המרכז החופשי וחברי הסיעה כנסת לדבר עם ינאי או לספק לו חומר. אולם החומר על המתרחש מאחורי-הקלעים של מיפלגה זו המשיך לזרום אלינו בהתמדה, על אפו ועל חמתו של תמיר.

המידע המוקדם שקיבלו קוראי העולם הזה על הפילוג במרכז החופשי הוא רק דוגמא אחת לדיווח הנרחב שנתן העולם הזה למתרחש בתוככי המיפלגות בישראל. הסעילות המיפלגתית הגלוייה והסמוייה בישראל היא החלק אתוסס ביותר של החיים הדמוקרטיים במדינה. היא המעצבת למעשה את פני המדינה והנהגתה, והיא החותכת את גורלם של אזרחי המדינה. רוב העסקנים המיפלגתיים בעלי ההשפעה במיפלגות השונות הם בבחינת אלמוניים לגבי הציבור הרחב.

חשיפת פעילותם, אישיותם, תוכניותיהם וטכסיסיהם, היא בגדר מידע חיוני המסייע לאזרח לגבש את דעותיו והשקפת-עולמו לקראת היום היחיד, החל פעם בארבע שנים, שבו הוא נקרא להשתתף באופן פעיל בתהליך הדמוקרטי — יום הבחירות.

העסקנה הפוליטית במדינה היתה מעדיפה, כמוכן, שדימוייה בעיני הציבור יהיה זה שאותו היא מנסה להציג כלפי חוץ. בהוסעות הפומביות שלה ובמערכות יחסייה-הציבור שהיא בונה לעצמה. תפקידו של עיתון כמו העולם הזה הוא להסיר את המסכות לגרר את התסוואה ולהציג את תמונת החיים הפוליטיים במדינה כפי שהיא באמת, על המכוער והחיובי שבה.

אורי אבנרי

זיידק

לפי העבודה — השכר

שעות-עבודתם, באמת לא היו מקבלים משכורת. עדות לכך הם צילומי-הטלוויזיה הרבים, שבהם רואים כיסאות ריקים ברוב ישיבות הכנסת.

לא העלאת משכורת מגיעה לכם, מר זיידל ושות', אלא שיטה אחרת של תשלום, כמו זו הנהוגה לגבי עובדים פחות מיוחסים מכם. רק עבור שעות-עבודה. מי שיעדר מישיבת-כנסת — לא יקבל תשלום.

במצב שבו אנו נתונים, היה נכון יותר לדרוש מאנשים כמו אבא אבן, משה דיין ואחרים, לכל הפחות לוותר על תשלום מקופת המדינה עבור שבועות וחודשים שבהם הם מרוויחים הון בחו"ל (עם או בלי מסי-הכנסה).

מרים אבינרי, תל-אביב

העסקנים כן עמוקים

כשקראתי את הכתבה "קורס מורוז למדע העסקנות" (העולם הזה 1951), הייכתי לי-עצמי על שלא השכילה להעמיד דברים על דיוקם, לקתה בחסר, ותיארה תמונה קטנה, מטעה ובלתי-משקפת של המערכת הכוללת.

אתיחס לדיווח על בחירת יו"ר התאחדות הסטודנטים הארצית, נפלא מביתכם כיצד נתקלה פעילה בלונדון כירדנה קירשנבאום בקשיים, בקבלת כרטיס-ציור למועצה, למה שלא תחקרו איך קרה שבאגודת-הסטודנטים בירושלים, שיושבה-ראש שלה נימנה עם פעילי "העבודה", לא קיבלו חברי המועצה